

Vänsterpress om Ukraina-kriget i mitten av maj 2022

Flera av artiklarna nedan handlar om Nato-frågan. I stort sett hela vänstern säger nej till Nato-medlemskap, men allt tyder på att Sverige i början av nästa vecka kommer att säga ja.

En intressant artikel är den ur *Flamman* som handlar om de ideologiska tendenserna i Putins omgivning, ett viktigt ämne som vi redan tagit upp flera gånger.

Artikeln ur *Ny tid* förtjänar ett speciellt omnämnande, för den är skriven av förre V-ledaren Jonas Sjöstedt, som här för första gången kommenterar kriget.

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>För en revolutionärt antiimperialistisk linje i Ukrainakriget</i>	1
Flamman	2
<i>Elitklubben som eldar på Putins krig</i>	2
Internationalen	6
<i>En internationell fredsrörelse har bildats mot kriget i Ukraina</i>	6
<i>Lenin skulle skjutit antisemiten Lavrov</i>	8
<i>Varning för Sveriges Fredsråd!</i>	9
Ny tid	9
<i>Kan Ukraina rädda Ryssland</i>	9
Offensiv	11
<i>Nej till svenskt Natomedlemskap</i>	11
<i>Ukrainakriget osäkrar världen</i>	13
Proletären	14
<i>En strimma av hopp</i>	14
<i>Tillsammans mot Nato</i>	15

Lästips

[Azovregementet: Ukrainas ökända militärförband](#) (*Aftonbladet*)

Daniel Poohl: [Ikonen som delar svenska extremhögern](#) [Gissa vem!] (*Expo*)

Nytt på *marxistarkivet* denna vecka:

[Internationell press om Ukraina-kriget 11 maj 2022](#) (bl a om USA:s ändrade strategi)

Taras Bilous: [Självbestämmande och kriget i Ukraina](#) (ukrainsk socialist)

[En rysk plan för folkmord på Ukrainas folk](#) (ett skrämmande ryskt dokument)

Se även:

[Vänsterpress om Ukraina-kriget i början av maj 2022](#)

[Internationell press om Ukraina-kriget i början av maj 2022](#)

Arbetarmakt

För en revolutionärt antiimperialistisk linje i Ukrainakriget

Redaktionen

Arbetarmakt, 6/5 2022

I och med Ukrainakriget har det återigen börjat pratas om risken för ett tredje världskrig. Representanterna för västimperialismen har ägnat sig åt chauvinism, krigshets och hyckleri på en nivå som vi inte har sett på många år. Enligt den berättelse som nu pumpas ut finns det bara en odemokratisk och krigsälskande stormakt här i världen och det är Ryssland. Nato beskrivs som en fredsälskande organisation av änglar och alla barns bästa vän.

Den nuvarande reaktionära vägen, med en imperialistisk stat som bedriver ett kriminellt anfallskrig, och rivaliserande imperialistiska makter som utnyttjar situationen för att flytta fram sina positioner och öka konfliktnivån, illustrerar varför det behövs ett kommunistiskt avantgarde – för att bemöta imperialistpropagandan, lägga fram kampstrategier och för att organisera och mobilisera.

Den nuvarande världskrisen kanske kommer som en överraskning för naiva anhängare av kapitalismen som har trott på sin egen propaganda om den eviga freden och den liberala demokratis slutgiltiga seger efter stalinismens kollaps 1989–91. Från Arbetarmakts sida har vi hela tiden tillbakavisat sagorna om den eviga kapitalistiska och humanistiska freden som just sagor. Vårt internationella förbund, som vi är svensk sektion av, skrev så här i sitt internationella program från 2003:

”Vålnaden av ännu ett världskrig – ännu avlägset – framträder vid det nya århundradets horisont.”

Långt före de borgerliga charlatanerna till ”politiska kommentatorer” pekade vi alltså på att tendensen inom den kapitalistiska världsordningen pekar mot nya imperialistiska storkrig.

Förbundet för Femte Internationalen har sedan länge definierat Ryssland som en imperialistisk stat, d.v.s. som ett kapitalistiskt land som ekonomiskt, politiskt och militärt dominerar andra länder på världsmarknaden snarare än tvärtom. Bland annat skrev vi om det i en resolution från 2014. I den drog vi de logiska slutsatserna av Rysslands ställning som imperialistisk makt när det gäller de internationella relationernas utveckling. Resolutionen konstaterade att det finns tydliga motsättningar mellan USA och EU å ena sidan och Ryssland och Kina å andra sidan och att det handlar om en ekonomisk och politisk maktkamp mellan kapitalistiska rivaler:

De övriga imperialistmakterna vill inte låta Ryssland inta en framskjuten plats i världsordningen. USA och EU vill vara ensamma om profiterna, särskilt från olja och gas, och de vill begränsa den ryska militärmakt som landets politiska och diplomatiska styrka vilar på. Rysslands nya imperialistiska granne står inför samma hinder på ett internationellt plan, och därmed finns möjligheten att ett rivaliserande block bildas här.

I dag har ovanstående analyser bekräftats till fullo. Det imperialistiska Ryssland bedriver ett skoningslöst krig mot Ukraina för att säkra sina ekonomiska, politiska och militära intressen i närområdet. USA och EU utnyttjar den svaga ukrainska borgerligheten för att flytta fram sina positioner. Ukraina är ett halvkolonialt land som måste slåss för sitt nationella oberoende men som har hamnat i ett skruvstäd mellan de imperialistiska stormakterna där det mest påtagliga hotet just nu såklart kommer från den ryska ockupationsmakten.

I sammanhanget måste vi påpeka att Nato är en organisation för krigsförbrytare som själva har gjort sig skyldiga till exakt den typ av brottslighet som de ryska imperialisterna nu ägnar sig åt. Irak, Libyen och Afghanistan är bara några exempel.

Den socialdemokratiska och stalinistiska vänstern har avslöjat sig fullständigt som pro-imperialister. Oavsett om Socialdemokraterna kommer att gå över till en öppen linje för att gå med i Nato eller hålla fast vid en förljugen ”alliansfrihet”, har de klart och tydligt slutit upp bakom den amerikanska imperialismen. Stora delar av det stalinistiska lägret att anslutit sig till en pro-rysk position, som kan vara mer eller mindre tydligt uttalad.

De som ansluter sig till en pro-rysk linje gör ofta det samtidigt med en läpparnas beklännelse till antiimperialismen. Men antiimperialism betyder i den leninistiska traditionen inte att vara emot den ena eller andra imperialistmakten som kan beskrivas som extra dålig, exempelvis i kraft av att vara den mest dominerande. Antiimperialism betyder i den leninistiska traditionen att vara emot det imperialistiska systemet som sådant, inte bara vissa av dess aktörer. De stalinistiska grupper som stödjer Moskva är precis lika chauvinistiska och socialimperialistiska som Socialdemokraterna någonsin har varit d.v.s. de är socialister i ord men är i praktiken lakejer åt en imperialistmakt.

Kriget mot Ukraina markerar en vändning i världsläget mot ytterligare inom-imperialistiska konflikter, instabilitet och fördjupade motsättningar på alla nivåer. Detta kräver att de som är revolutionära socialister svarar upp mot situationen. När systemet destabiliseras på grund av krig och kriser finns möjligheten att breda sektorer av arbetarklassen och ungdomen börjar ifrågasätta de styrande. De socialdemokratiska och stalinistiska traditionerna är bankrutt och kan bara erbjuda desorientering och politisk kapitulation i form av pacifism eller socialimperialism.

Arbetarmakt kommer att gå mot strömmen i den här situationen av imperialistisk aggression och socialdemokratiskt och stalinistiskt förräderi. Vi kommer att brännmärka den ryska imperialismen utan att framställa Nato som demokratins försvarare. Vi kommer att avslöja Natos imperialistiska expansionsplaner och vi kommer att betona att västimperialismen, inom vars sfär vi befinner oss, är vår huvudfiende. Vi gör det utan att framställa Ryssland som en progressiv motkraft. Vi kommer förespråka Ukrainas rätt att försvara sig utan att vi ger politiskt stöd till regimen i Kiev. Vi kommer att föra fram perspektivet på att enbart arbetarklassens socialistiska revolution är det som i grunden kan stoppa de imperialistiska krigen.

Flamman

Elitklubben som eldar på Putins krig

Juliette Faure¹

Flamman, 6/5 2022 [från *Le Monde Diplomatique* april 2022²]

Den ryska regimen har de senaste åren gått från en pragmatisk till en allt mer chauvinistisk och imperialistisk ideologi. Bakom utvecklingen står den neokonservativa Izborsk-klubben som odlar starka band till statsmakten.

På sin 84-årsdag, den 26 februari 2022, gav den ryske författaren Aleksandr Prochanov en live-intervju från cockpiten på ett stridsflygplan som flög över Ukraina. Under honom höll hans dröm om att återupprätta det sovjetiska imperiet på att ta form med våld: ”Jag flyger över den svarta ukrainska jorden som de ryska stridsvagnarna korsar medan de reparerar den

¹ Doktorand vid Science Po CERI-CNRS, Paris.

² Engelsk version av artikeln: [The deep ideological roots of Russia's war](#).

fruktansvärda skada som begicks mot den ryska historien 1991. (...) I dag gifter vi oss på nytt med Ukraina”.³

Prochanov är en av de mest framträdande ”nationalpatrioterna”. Denna idéströmning bildades direkt efter att perestrojkan infördes (1985–1991) i opposition mot de ”västtillvända” (*zapadniki*) och ”liberaldemokraterna”. Den samlade intellektuella som var nostalgiska över det ryska imperiet och det politisk-militära etablissemanget som motsatte sig de liberaliseringar som den siste sovjetiska ledaren Mikhail Gorbatsjov hade satt igång. Under hela 90-talet var Prochanovs tidning *Zavtra* (Imorgon) en samlingspunkt för oppositionen mot den ryske presidenten Boris Jeltsin. Bland de stående skribenterna fanns stalinister, nationalisterna, rojalistiska ortodoxa präster och traditionalistiska muslimer. Den eurasiatiska tänkaren Alexander Dugin⁴, som hävdar att Ryssland har en specifik civilisation särskild från västerlandet, den national-bolsjevikiske författaren Eduard Limonov eller Kommunistpartiets ledare Gennadij Zjuganov figurerade också. Denna eklektiska blandning samlades runt en hård för kritik mot den postsovjetiska demokratin, de ekonomiska liberaliseringarna, oligarkernas makt, västifieringen av samhället och den amerikanska hegemonin över världsordningen. ”Jeltsin har dödat 2 200 000 ryssar” löd rubriken på en artikel i *Zavtra* 1995 som anklagade Jeltsins ekonomiska politik för att ha resulterat i ett ”folkmord” på det ryska folket.

Nationalpatrioterna delar ett gemensamt mål: återupprättandet av en stark stat som kan sammantvinna olika perioder i den ryska historien och länka samman tsarimperiets traditionella och andliga värderingar med Sovjetunionens militära och teknologiska makt. Även om gruppen förblev i opposition plockades en del av dess idéer upp av statsledningen när Tjetjenien-kriget bröt ut 1994. Regimen försökte konstruera en ny statspatriotism kring kampen mot separatismen. 1996 tillsatte Jeltsin en kommission med uppdraget att definiera det postsovjetiska Rysslands ”nationella idé”.

I slutet av århundradet ledde flera stora händelser fram till att liberalismen och västerlandet kom att förkastas och att patriotismen ökade i den ryska opinionen: finanskrisen 1998 och den brutala devalveringen av rubeln, utvidgningen av Nato till Ungern, Polen och Tjeckien, Natos bombning av Serbien 1999 utan FN-mandat, samt det andra Tjetjenien-kriget. I denna kontext trädde en ny generation intellektuella fram – de Ungkonservativa. Dessa nya ”hökar” var alla födda på 70-talet och kände inte samma nostalgi över Sovjetunionen som de äldre nationalpatrioterna. Men dessa specialister på religiös filosofi, politisk konservatism och nationalism som utbildats vid Moskvas statliga universitet (MGU) tog över deras kritik mot globaliseringen och deras vilja att främja den ryska statens suveränitet och dess stormaktsstatus.

I politiken utgjorde Vladimir Putins maktövertagande år 2000 en konservativ vändpunkt. Den nye statschefen satte sig för att förstärka centraliseringen av staten och återupprätta ”maktens vertikala led”. Från och med 2004 började de ryska hökarna ombes bidra till den ideologiska kontraoffensiven som Kreml inledde mot de västtillvända ”färgrevolutionerna” i det post-sovjetiska området. Vladislav Surkov, biträdande presidentstabschef och regeringspartiet Enade Rysslands chefsideolog, myntade 2006 konceptet ”suverän demokrati” för att rättfärdiga den ryska statens auktoritära karaktär. Dugin och Prochanov bjöds in av partiet för att hålla konferenser för den regeringstroga ungdomsrörelsen Nashi (Våra) och Molodaja Gvardija (Unga gardet). Deras karriärer tog genast fart. Dugin utsågs till professor i filosofi vid Moskvauniversitetet 2006. Prochanov blev snabbt en återkommande gäst i de debattprogram som presenterades av den kända regimvänliga journalisten Vladimir Soloviev på kanalen NTV. De Ungkonservativa höll i sin tur en diskussionsklubb inom partiet, Ryska

³ *Komsolskaja Pravda*, Moskva, 26 februari 2022.

⁴ Mer om Dugin, se artikeln ”Alexandr Dugin och fascism på vänsterkanten” i [Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#) – Red

klubben, vars uppdrag var att formulera ett regimvänligt svar på den etniska Kreml-kritiska nationalism som fått vind i seglen.

2007 gjorde Putin bruk av högarnas diskurs på ett mer öppet sätt än tidigare. I talen nämnde han idéer som ”andlig säkerhet”, som kopplar samman försvaret av den ryska religiösa identiteten med frågan om nationell säkerhet. ”Den ryska federationens traditionella religioner och den ryska kärnvapenarsenalen är två saker som stärker den ryska staten och skapar de nödvändiga förutsättningarna för att garantera landets interna och externa säkerhet”, sade han den 1 februari 2007 framför en publik av ryska och utländska journalister. Samma år, vid säkerhetskonferensen i München, markerade hans fördömande av den unipolära världsrordningen en antivästlig vändpunkt i utrikespolitiken.

Den tidigare premiärministern Dmitrij Medvedev höll fast vid den aggressiva utrikespolitiken när han blev president 2008. Det rysk-georgiska kriget sommaren 2008 ökade Rysslands isolering från västerlandet och utlöste en genomgripande moderniseringsreform av de väpnade styrkorna. Under resten av hans mandat höll Medvedev dock högarna borta från den inre kretsen av rådgivare. I deras ställe gavs liberala ideologer utrymme att påverka politikens riktning: omstart av relationerna med väst, stärkandet av rättsstaten och modernisering av ekonomin.

Efter de stora demonstrationerna mot valfuskets vintern 2011–2012, valdes Putin om i maj 2012 under vad som hade utvecklats till en legitimitetskris för regimen. Inom eliten fick de så kallade ”siloviki” – företrädare för säkerhetstjänsten och armén – övertaget på bekostnad av teknokraterna⁵. Denna utveckling gynnade de konservativa, som återigen fann sig i rollen som leverantörer av ideologiskt stöd åt det auktoritära systemet. Samma år grundade Prochanov Izborsk-klubben. Med inspiration från det medeltida slottet i byn med samma namn nära gränsen mot Estland ser sig klubben som en ”mäktig politisk och ideologisk koalition av patriotiska statsmän, en imperiell front som motsätter sig manipulationerna från utländska inflytandecenter”.⁶

Med ett 60-tal medlemmar från olika professionella miljöer – intellektuella, akademiker, politiker, entreprenörer, journalister, artister, kyrkliga ämbetsmän och medlemmar av säkerhetstjänsten – är dess syfte att formulera ”en patriotisk statspolitik som kan appliceras i alla sfärer av det nationella livet”.⁷ Bland medlemmarna finns inflytelserika personer, såsom ekonomen Sergej Glazev som var Putins rågivare i den eurasiatiska ekonomiska integrationen mellan 2012 och 2019, metropoliten Tichon Sjevjunov som ryktas vara Putins personliga biktfader, journalisten Mikhaïl Leontjev som leder oljebolaget Rosnefts analytiska avdelning, samt Nobelpristagaren i fysik Jaurès Alferov som avled 2019. Klubben stöds av högt uppsatta medlemmar av den politiska eliten: Andrej Turchak, tidigare guvernör i Pskov och numera generalsekreterare i Enade Ryssland, och kulturministern Vladimir Medinskij deltog personligen i invigningsceremonin.

Deras idéer började nu få större genomslag. Putin meddelade i sitt årliga tal till den federala församlingen i december 2012 att de ”andliga” och ”traditionella” värdena skulle stärkas som svar på vad han såg som en ”demografisk och moralisk kris” i landet. Det innebar i praktiken att man året därpå antog en lag mot ”främjandet av icke-traditionella sexuella identiteter” och en annan som kriminaliserade blasfemi. Vid det internationella forumet vid Valdai 2013, som samlade internationella experter och ledare, definierade Putin Ryssland som stående i opposition till västerlandet, som enligt honom befann sig i moraliskt och kulturellt förfall och hade glömt sina ”rötter” och sina ”kristna värden”. Izborsk-klubbens vice ordförande, journalisten

⁵ Richard Sakwa, *Putin redux: power and contradiction in contemporary Russia*, Routledge, London, 2014.

⁶ [Klubbens hemsida](#).

⁷ Ibid.

och statsvetaren Alexander Nagornij menade att detta var ”de idéer, värderingar och koncept som de ryska patriot-suveränisterna har närt i flera år”.⁸

Izborsk-klubbens inflytande kulminerade under den ukrainska krisen 2014. Kreml delade medlemmarnas tolkning av den pro-europeiska Majdan-revolutionen: det var en operation orkestrerad av väst för att stoppa integrationen av Eurasien.⁹ Putin gav dem också rätt när han rättfärdigade annekteringen av Krim, där prins Vladimir och det ryska Kievriket konverterade till den ortodoxa tron år 988, med ”dess civilisatoriska och till och med sakrala betydelse som är ovärderlig för Ryssland”.¹⁰ I juli 2014 hyllade Dmitrij Polonskij, ministern för inrikespolitik, information och kommunikation i den nya Krimrepubliken, Prochanovs och hans klubbmedlemmars bidrag: ”Vi anser att era åsikter har spelat en nyckelroll i händelserna under Krim-våren”.¹¹ Den ryska armén erkände även klubbens strategiska roll när man döpte ett bombplan med precisionsmissiler till Izborsk och dekorerade det med klubbens logga.

Men när det separatistiska upproret bröt ut i Donbass i östra Ukraina valde den ryska regimen att officiellt ta avstånd från Izborsk-klubben, som nu ansågs för radikal i sitt stöd till de väpnade grupperna. Inför de kostsamma västerländska sanktionerna vägrade Kreml att erkänna de folkomröstningar om självständighet som hölls i Folkrepublikerna i Donetsk och Lugansk. I motsats till det bidrog klubben aktivt till att främja konceptet ”Novorossia” (Nya Ryssland) som namn på Donbass, för att legitimera områdets integration i Ryssland. Klubben står särskilt nära de figurer som grundade den självutropade Folkrepubliken Donetsk: guvernören Pavel Gubarev, premiärministern Alexander Borodai och försvarsministern Igor Strelkov, som alla är tidigare skribenter i Prochanovs tidning *Zavtra*. Under sommaren 2014 bistod klubben dem med politiska råd och organisatoriskt stöd, samt bidrog till framtagandet av en grundlag.

Den 5 september valde Kreml att ersätta republikernas regeringar med nya eliter som accepterade att underteckna Minsk-protokollet med Ryssland och Ukraina, ett avtal som avser att återintegreras Donbass i Ukraina med en ”särskild status av lokalt självbestämmande”. Den isolerade Izborsk-klubben beklagade denna återgång till den diplomatiska vägen. Den argumenterade i stället för en ”total militär operation” utförd av en ”befrielsearmé” bestående av frivilliga volontärer från privata militära grupper och stödd av missileld mot strategiska mål.¹² Klubben upprätthöll även regelbundna kontakter med separatisterna i Donbass genom sin lokala antenn i Donetsk. I maj 2015 presenterade Valerij Korovin där sin bok *Slutet på projektet Ukraina*, som argumenterade för att Ukraina är ett ”artificiellt historiskt subjekt skapat av Lenin”, och som är inkapabelt att bli ”en fullständig Stat”.

Även om hans idéer inte officiellt plockades upp fick de stöd och finansiering av makten. 2015 tog Izborsk-klubben emot 10 miljoner rubel (då ungefär 1,5 miljoner kronor) av presidentkansliet för att formulera en ”doktrin för den ryska världen”. Den publicerades 2016 och förutsåg ”skapandet av ryska intressesfärer” för att konkurrera med västerlandet på Balkan och i Svarta havet. I texten framfördes argumentet att ryssarna i Ukraina skulle vara utsatta för ”russofobi” från den ukrainska regeringen som hamnat under ”nynazisters inflytande”.

Snarare än att helt anamma ett ideologiskt system präglades Putins auktoritära regim fortfarande av en viss politisk flexibilitet. Riktningssändringen som gjordes efter parlamentsvalen i september 2016 gav åter liberaldemokraterna initiativet. Vjatjeslav Volodin, en

⁸ Alexander Nagornij, ”Från München till Valдай” (på ryska), Izborsk-klubbens hemsida, 3 oktober 2013.

⁹ Presidentens tal, 18 mars 2014.

¹⁰ Presidentens tal till federala församlingen, 4 december 2014.

¹¹ Izborsk-klubbens tidskrift, nr. 7 (19), Moskva, 2014.

¹² Alexander Nagornij, ”Det stalinistiska receptet” (på ryska), Izborsk-klubbens hemsida, 25 juni 2014.

antivästlig radikalkonservativ och informell stödpoint för Izborsk-klubben, flyttades från posten som vicedirektör för presidentstaben och fick i stället den mindre inflytelserika posten som ordförande för Duman. Hans efterträdare, Sergej Kirjenko, som var premiärminister under den ekonomiska krisen 1998 och tidigare chef för kärnenergiolaget Rosatom mellan 2005 och 2016, tillhör snarare den liberala och teknokratiska eliten. Under hans ledning har den Ryska presidentiella subventionsfonden vid två tillfällen avslagit ansökningar om finansiellt stöd från Izborsk-klubben.

Sedan förgiftningen och gripandet av oppositionspolitikern Alexej Navalnyj i slutet av 2020 har Putin mer öppet omfamnat en hårdare statsideologi. Hans artikel från juli 2021 om ”ryssarnas och ukrainarnas historiska enighet” bygger på Izborsk-klubbens idéer som presenterar Ukraina som en ”produkt av den sovjetiska eran”, som styrs av eliter som ”ser mellan fingrarna med nynazister” och upphöjer russofobin till ”statspolitik”. Åtta månader senare markerade krigsutbrottet en utveckling av det ryska politiska systemet. Den auktoritära hybridformen, som sammanbinder flera olika ideologiska fraktioner, har gett vika för en extremt repressiv regim med en imperialistisk och krigisk statskultur. En av Izborsk-klubbens grundare, den tidigare kulturministern Vladimir Medinskij, ledde den ryska delegationen som skickades för att förhandla om fred med Ukraina.

Internationalen

En internationell fredsrörelse har bildats mot kriget i Ukraina

Per Leander

Internationalen 13/5 2022

På söndagen den 8 maj hölls ett digitalt internationellt möte för att knyta samman socialistiska partier och aktivister från hela världen för en fredsrörelse mot kriget i Ukraina. Bakom mötet låg organisationen The Association for a Global Left Conference for Peace. Mötet leddes av den svenske vänsterpartisten Gustav Landström från Göteborg, som varit en av initiativtagarna till den nya rörelsen, tillsammans med SP:s Håkan Blomqvist, som inledningstalade om den historiska Zimmerwald-rörelsen som bildades av socialister 1915 i protest mot första världskriget.

– Vi ska inte överdriva likheterna mellan då och nu, men vi kan inspireras av Zimmerwald, menade han.

Från Ryssland deltog Kirill Medvedev som är medlem av den trotskistiska Ryska Socialistiska Rörelsen (RSD) och aktiv i en koalition mot kriget som samlar aktivister från olika organisationer, inklusive dissidenter från det stalinistiska Kommunist partiet, vars ledning officiellt stödjer Putins invasion av Ukraina, men vars medlemmar alltså är splittrade.

– Vi stödjer ett självständigt Ukraina och vill inte att folk ska dö i det här kriget, inklusive de ryska soldaterna som har tvingats ut att slåss. I dagsläget finns det inte mycket vi kan göra men vi förbereder oss för dagen då missnöjet med Putin och kriget ska växa och en ny massrörelse kan uppstå, sa Kirill Medvedev och fortsatte:

– Vi är för internationella sanktioner mot Ryssland, men de måste riktas effektivare mot Putin och hans klick så att de inte drabbar vanligt folk så hårt. Som det ser ut nu slår de ekonomiska sanktionerna hårdare mot folket än mot eliten.

Från Ukraina deltog en aktivist från den relativt nya organisationen Workers' Front of Ukraine som bildades 2020, sedan flera socialistiska partier och vänstergrupper förbjudits i Ukraina efter den högnationalistiska Majdanrevolutionen 2014. Han berättade att sedan kriget började den 24 februari har ännu fler vänsterpartier förbjudits i Ukraina och att

socialister och krigsmotståndare pekas ut som "nationens fiender" och "ryska agenter". På många sätt är den ukrainska regimen bara en spegelbild av den ryska regimen, förklarade han.

– Vi kan inte stödja vår egen reaktionära regering. Socialister, regimkritiska journalister och fackföreningsfolk förföljs. De högerextrema grupperna, som redan var starka i Ukraina, har bara blivit starkare av kriget, sa han och menade att även om det är Ryssland som har startat kriget mot Ukraina, så slits landet sönder av de imperialistiska makterna från både öst och väst, och ingen bryr sig egentligen om det ukrainska folket.

– Den internationella vänstern måste sätta press på sina regeringar att finna diplomatiska lösningar på det här kriget, inte att förvärra det genom att hetsa på konflikten. Vad vi behöver från er kamrater är inte solidaritet med den ukrainska "nationen", utan med oss ukrainska arbetare, och solidaritet mellan arbetare i alla länder. Själva uppmanar vi folket och soldaterna på båda sidor att förena sig. Vad vi behöver är ett klasskrig.

Från Sverige talade den vänsterpartistiska EU-parlamentarikern Lorena Delgado Varas, som berättade om hur Sverige nu i rekordfart rustar upp sin militär och tillsammans med Finland snabbt närmar sig ett Nato-medlemskap.

– De borgerliga partierna har utnyttjat den här situationen till fullo. Vi försöker därför stärka och mobilisera fredsrörelsen i Sverige, men det är ont om tid, sa Lorena Delgado Varas.

Från Sverige talade även Peter Widén från Socialistisk Politik, som varnade för att krigshetsen och upprustningen håller på att ta alla resurser från klimatomställningen.

– Det här kriget blir ett hårt slag för klimatet, sa han.

Från Irland deltog Paul Murphy, som sitter i det irländska parlamentet för rörelsepartiet People Before Profit/Solidarity. Han förklarade att det finns två aspekter på kriget i Ukraina.

– Det ena aspekten är att det är ett ryskt imperialistiskt anfallskrig och att Ukraina för en rättfärdig kamp för sin självständighet, vilket vi måste stödja. Men den andra aspekten är att det här också handlar om ett inter-imperialistiskt krig mellan Ryssland och Västmakterna, och där måste vi vara lika mycket motståndare till båda sidorna, sa Paul Murphy.

Han berättade att på Irland pågår just nu precis som i Sverige en stark borgerlig kampanj för att gå med i Nato. Men till skillnad från i Sverige är det en klar majoritet bland irländarna som fortsätter förespråka neutralitet.

Från USA deltog en representant från Democratic Socialists of America.

– Vår ställning är motstånd mot kriget och för en diplomatisk lösning istället för sanktioner mot Ryssland och vapen till Ukraina, vilket bara riskerar att kriget eskalerar till ett storkrig, sa han och fortsatte:

– Vi har blivit attackerade för våra ståndpunkter av mainstreammedia. Antikrigsrörelsen i USA är svag nu, det är svårt att mobilisera folk. Men vi gör vad vi kan utifrån de små resurser vi har.

Bland mötesdeltagarna märktes också representanter från spanska Anticapitalistas, grekiska och italienska socialister samt ett par schweiziska pacifister som påpekade att ryska oligarker fortfarande gömmer sina pengar i Schweiz. Avslutningsvis kom man överens om att knyta fler kontakter till rörelsen och att återsamlas till en större fredskonferens om sex till åtta veckor. Någon föreslog att man borde sikta på att hålla en fysisk konferens i Kiev om situationen där inte förvärras.

Lenin skulle skjutit antisemiten Lavrov

Håkan Blomqvist

Internationalen 11/5 2022

Putin bad Israel om ursäkt, men signalen är skickad. Påståendet från Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov om Hitlers judiska blodslinjer och judar som de värsta antisemiterna har nått några miljoner uppmärksamma öron. Det går alltså utmärkt att delta i kriget mot det ”nazistiska Ukraina” och samtidigt vara antijudisk. Inte bara för att Zelenskyj har judiskt påbrå utan för att självaste Hitler hade det och att judar själva kan vara värre antisemiter.

Så häktas ännu en spärr mot folkhatet av, denna gång extremt illavarslande mot rysk – och även ukrainsk – antisemitism. I det forna tsaristiska Storryssland fungerade antisemitismen som yxa mot dåtidens socialister, demokrater och arbetarrörelser. Strejker och revolter mot förtryck och fattigdom möttes av våld och antijudiska pogromer.

”Det är judarnas fel”, agiterades från den förfascistiska Ryska Folkunionens ”Svarta hundraden” som plundrade och lade shtetls, judiska samhällen, i ruiner i slutet av 1800-talet. I samband med första ryska revolutionen 1905 började den ryska säkerhetstjänsten, Ochrana, sprida den antisemitiska konspirationsbibeln Sion Visets Protokoll över världen. Bakom revolutioner, strejker, republikanism, kapitalism, demokrati och socialism låg, angav Protokollen, en judisk världskomplott för att slita sönder de kristna nationerna och tsardömet ”eviga Ryssland”. Därigenom länkades traditionell kristen antijudiskhet till den moderna världens svårigheter och kriser.

Putin, Lavrov och Protokollen.

Protokollens modernare antisemitism tillsammans med klassisk och djupt rotad kristen antijudiskhet fick formidabelt genomslag inte bara i det ryska tsardömet utan även i den borgerliga världen i både Central- och Västeuropa

Ja, kombinationen blev till prototyp för Hitlers förkunnelse om den hotande världsjuden. I samband med ryska inbördeskriget efter revolutionen 1917 svepte antijudiskt våld över det forna tsardömet från de Vita motrevolutionära styrkorna. Bara i Sydryssland och just Ukraina massakrerades 1919 omkring 150 000 judar i en ”förförintelse” som uttraderade judiska befolkningar och samhällen. Föräldralösa och hemlösa judiska barn kunde räknas i miljontal.

Även från den revolutionära Röda Armén förekom övergrepp, men dessa, illa nog, räknades i hundratal och bekämpades av bolsjevikledningen med dödsstraff. Hur en undervegetation – ibland öppet grasserande – av antisemitism överlevde i de forna tsarryska områdena visades under andra världskriget och förintelsen då tyska invasionstrupper inte hade svårighet att finna lokala polska, ukrainska, ryska och baltiska medhjälpare att göra områden och stater ”Judenfrei”. Även efter kriget blommade antisemitism upp tid efter annan i Sovjetunionen och randstaterna vid interna partistrider där antijudiska stämningar mobiliserades som i Polen 1968. Under Ukrainas första självständighetsår på 1990 talet skedde en antisemitisk come back genom partier som Svoboda och nationalsocialister samt senare Pravy Sektor, Högra sektorn, som hyllade Stephan Banderas mordiska ukrainska nationalister under världskriget och även ukrainska SS.

Så Lavrovs antisemitiska signal var ingen lapsus utan ett meddelande om att antisemitism och antinazism – i Kremls påhittade tappning – kan gå hand i hand. För att blidka Israel bad Putin om ursäkt för Lavrovs uttalande. Lenin skulle låtit skjuta honom.

Varning för Sveriges Fredsråd!

Anders Karlsson

Internationalen 12/5 2022

Vi motståndare till svenskt medlemskap i NATO har i nu läget en svår uppförbacke att forcera – med knappt om tid och så gott som hela det politiska etablissemanget mot oss. Glädjande nog har det trots allt under den senaste veckan genomförts demonstrationer i såväl Malmö som Stockholm och i Göteborg planeras det en till 22 maj.

En sak måste vi dock vara vaksamma mot: Att faktiska försvarare av det ryska angreppskriget mot Ukraina nästlar in sig bland arrangörerna. Därför bör varningsflagg hissas mot Sveriges Fredsråd. Dess ordförande Agneta Norberg har på Facebook skrivit följande: ”Jag hoppas att de ryska styrkorna stannar kvar och gör jobbet så landet blir denazifierat och neutralt”. Den som går in på Fredsrådets hemsida hittar ett illa dolt bifall till den ryska invasionen.¹³

I Stockholm varslade man i sista minuten faran och strök Sveriges Fredsråd som arrangör, men det räcker inte. Fredsrådet bygger inte på enskilda individers medlemskap utan på organisationers. Av dessa var Nej till NATO, Folket i Bild/Kulturfront och Svensk-kubanska föreningen medarrangörer i Stockholm och till Göteborg har dessutom Svenska Fredskommittén och Svenska Kvinnors Vänsterförbund anmält intresse.

Vi måste samfällt visa rött kort för dessa organisationer – inga Putinkramare under våra banér!

Ny tid

Kan Ukraina rädda Ryssland

Jonas Sjöstedt

Ny tid 6/5 2022

Sedan Rysslands krig mot Ukraina inleddes har jag haft svårt att slita mig från nyheterna. Det har varit vidrigt att se Rysslands överfall med dess bombningar av ukrainska städer. Ukraina har på inget vis hotat Ryssland eller dess folk, ändå ser vi åter krigets vidrigheter utspelas med avrättningar av fredliga civila och våldtäkter riktade mot ukrainska kvinnor. Ryssar och ukrainare har många band, men Rysslands anfall har skadat relationen mellan ukrainare och ryssar för generationer framöver.

¹³ Se även [Putinisterna i Sveriges Fredsråd](#) av Anders Svensson

Lika illa berörd som jag har blivit över det ryska överfallet, lika imponerad är jag över ukrainarnas beslutsamma motstånd och försvar av sin frihet och sitt oberoende. Det kämpande Ukraina förtjänar allt stöd, omvärldens bistånd och sanktioner mot Ryssland kan bidra till att Rysslands aggression slås tillbaka. För Ukraina är frågan existentiell, det handlar om nationens överlevnad. Hos georgier och moldaver finns insikten om att de kan stå på tur om inte Ryssland stoppas i Ukraina. Hos många andra folk som varit intvingade under Sovjets inflytande väcks oron och minnena till liv. Krigets utgång i Ukraina handlar om hur Europa ska se ut i framtiden. Det handlar också om vilket Ryssland vi kommer att ha som granne.

I Ryssland pumpas krigspropagandan ut för fullt. Sanningen om kriget förtigs, lögnen triumferar. De som säger sanningen, de som ens nämner att det är ett krig, straffas. Allt färre vågar sig ut på gatorna för att protestera. Oliktänkande ryssar har lämnat landet i tiotusental, det handlar ofta om personer som skulle kunna ha varit pådrivande för att utveckla landet i demokratisk riktning. Andra stannar men tystnar i rädsla för repressalier. Tyvärr måste man konstatera att majoriteten av befolkningen i Ryssland verkar tro på den bisarra propagandan där det demokratiska Ukraina utmålas som nazister. Nationalismen piskas upp, chauvinismen triumferar med uttalanden om Rysslands "rätt" att bestämma vem som styr i grannländerna. Postsovjetsk revanschism och rysk imperialism trummas ut till den egna befolkningen. Det är en sorg att se hur många ryssar som dras med i Putins krigshets. Men det kan förändras.

Ryssland är en kleptokrati och ett av världens mest ojämlika länder. **Putin** och ett litet antal allierade oligarker har systematiskt stulit enorma rikedomar som skulle kunna ha utvecklat landet socialt och ekonomiskt. Den som har rest i ryska småstäder och på landsbygden kan vittna om förfallet och fattigdomen som står i bjärt kontrast till de nyrikas lyxkonsumtion i Moskva. Det är en brutal form av kapitalism, indränkt i militarism och nationalism.

Historien missbrukas för att rättfärdiga politiken. Putins argumentation är fylld av grumlig historisk argumentation som ska rättfärdiga imperieplanerna. Sovjetunionen gjorde helt avgörande insatser för att besegra nazismen, fler än 25 miljoner sovjetmedborgare dog under det brutala anfallet mot Sovjetunionen från Tyskland med allierade under det andra världskriget. Det var ett lidande som är ofattbart och en sovjetisk insats som räddade Europa från nazismen. Segern och de enorma uppoffringarna präglade Sovjetunionens självbild efter andra världskriget. Men det är också en historia som kan missbrukas. Insikten om att balter, polacker eller georgier faktiskt upplevde sig som ockuperade av Sovjet efter kriget saknas. Stalinismens oerhörda brott förtigs. Historien missbrukas i propagandan.

2019 reste jag och andra svenska vänsterpartister till Ryssland och träffade rörelser som utmanade Putins politik och arbetade för ett modernt och demokratiskt Ryssland. Vi träffade journalister på den oberoende dagstidningen *Novaja Gazeta*. Tidningen kommer fortfarande ut även om censuren har hårdnat och redaktören nyligen blev överfallen på stan. Vi träffade kvinnorörelsen som vittnade om enorma problem med våld mot kvinnor och som har fått se utvecklingen gå bakåt med en legalisering av kvinnomisshandel. Vi träffade HBTQ-rörelsen som kämpade för grundläggande rättigheter för sina medlemmar. Vi mötte Memorial som samlar dokumentation om förföljelser, mördande och fängslanden under sovjettiden, en rörelse som den ryska regimen nu förbjuder via beslut i domstolar. Vi besökte gravfält i ryska Karelen där tusentals mördade från den stora terrorn på 30-talet ligger begravda, bland dem tusentals finländare och tiotals svenskar som utvandrat till Sovjet. Den forskare som grävt fram sanningen om deras öde sitter i fängelse. Vi träffade aktivister från OVD-info som spridit information och gett stöd till de som gripits i fredliga demonstrationer mot valfusk och sociala orättvisor. Många av dem har nu själva fängslats för att de har protesterat mot kriget i Ukraina.

Utvecklingen i Ryssland är mycket nedslående. Men motståndet finns där under ytan. Ibland bryter det ut i stora protester. Nu får allt fler ryska familjer besked om att deras söner stupat i Ukraina, soldatmödrarna var en rörelse som utmanade makten flera gånger under rysk och sovjetisk historia. Självklart ser många ryssar de enorma orättvisorna och klasskillnader i landet, och nu får många ryssar det sämre ekonomiskt. Många söker sanningen om kriget i Ukraina genom utländska nyhetskanaler, många har släktingar i Ukraina. Oppositionen mot regimen och kritiskt tänkande är särskilt stark bland unga människor. Det finns orsaker till att repressionen och censuren är så hård i dagens Ryssland.

På ytan kan Putins styre och grepp om makten se starkt ut. Men kriget i Ukraina har inte alls gått som Putin och hans klick trodde. Putin framstår allt mer som isolerad och felinformerad, fångad av sina egna vanföreställningar. Trots de välregisserade bilderna på tv ser han ut att vara arg, sjuk, svullen och trött. Han har totalt missbedömt invasionen av Ukraina och omvärldens reaktion. Den ryska militären har mer än något annat visat upp sina svagheter och sin oförmåga.

Vänstern i Europa får inte ge upp hoppet om Ryssland, istället bör vi försöka stärka banden till rysk opposition. Stora förändringar har skett tidigare i rysk historia. Efter det ryska nederlaget i kriget mot Japan 1905 utbröt en revolution och öppen revolt mot tsar **Nikolaj II** och hans styre. Efter nederlaget i första världskriget 1917 störtades tsardömet och Ryssland inledde en kort period av demokratisering innan bolsjevikerna grep makten. Sovjets långa krig och nederlag i Afghanistan bidrog till att skynda på Sovjetunionens upplösning och det kalla krigets slut.

Det är avgörande att den ryska imperialismen inte segrar i Ukraina, och vi kan bidra till att Ryssland förlorar kriget. Det handlar inte bara om bistånd till Ukraina. Ett omedelbart stopp för import av rysk gas, olja och kol borde vara självklart.

Vad sker med Ryssland om landet förlorar kriget i Ukraina? Kanske kan Rysslands nederlag i Ukraina skynda på fallet för landets auktoritära ledning och dess vanstyre, det kan bli en del av en nödvändig uppgörelse med Rysslands ambitioner att dominera och ockupera sina grannländer.

Så kan Ukrainas seger bidra till att rädda Ryssland.

Offensiv

Nej till svenskt Natomedlemskap

Per Olsson

Offensiv 9/5 2022

I rask takt har makteliten i Sverige och andra länder låtit kriget bli en ursäkt för en tvär politisk kursändring till höger som har påbörjat den kraftigaste militära upprustningen i modern tid, avskaffat alla hinder som funnits mot vapenexport och som ger grönt ljus till fortsatt Natoexpansion samt militarism.

I Sverige kan nästa steg i denna omsvängning bli att Socialdemokraterna gör gemensam sak med högern vad gäller en Nato-option eller till och med Natomedlemskap. I Finland har Socialdemokraterna öppnat för Natomedlemskap och Vänsterförbundet, det finska Vänsterpartiet, säger inte nej till Natoanslutning utan menar att frågan måste avgöras i en folkomröstning.

Både Finland och Sverige kommer nu ”att vara inbjudna till alla Natodiskussioner om läget i Ukraina”, rapporterade svenska yle den 5 mars. Och när den stora Natoövningen Cold

Response igång startar i Norge den 18 mars deltar Finland och Sverige som enda icke-medlemmar i övningen.

En ”otrolig” finländsk Natosväng kan pressa Sverige, skriver Dagens Industri och hoppas på en liknande snar omsvängning på svensk mark.

På bara ett par dagar har Sverigedemokraterna gått från att vara Putinvänner till att förenas i att ”öppna” för svenskt Natomedlemskap, vilket har fått M-ledaren Ulf Kristersson att kräva ett svenskt ”blixtnedlemskap” i Nato.

Under de senaste 15 åren har det svenska Natosamarbetet stadigt fördjupats. Samtidigt har det militära samarbetet med USA blivit allt mer omfattande, även under Trumpadministrationen. Strax innan valet 2014 kuppade den dåvarande Alliansregeringen igenom det svenska världsavtalet med Nato, som ger Nato möjlighet att upprätta baser på svenskt territorium och att från Sverige bedriva krig mot ett tredje land samt att använda Sverige som transitland för Natos styrkor.

Risken är nu stor att S-regeringen på samma sätt tar kriget och omsvängningen i Finland som en förevändning för att kupa igenom en ansökan om medlemskap i Nato, vilket den förre S-försvarsministern Jan Nygren med flera socialdemokratiska pampar högljutt kräver. Redan har S-regeringen beslutat att ta nya steg mot att nå Natos minimimål om att militärutgifterna ska vara 2 procent av BNP, efter att tidigare fattat beslut om den största procentuella ökningen av anslaget till militären sedan 1950-talet: att öka anslagen till det militära försvaret med 27,5 miljarder kronor under perioden 2021-2025.

Som ett led i Natoanpassningen och på USA:s begäran har S-regeringen också ställt sig helt avvisande till att underteckna FN-konventionen om ett förbud mot kärnvapen.

I ett ytterligare led i den svenska militärens deltagande i Nato:s krigsorganisation har Gotland militariserats och bestyckats med amerikanska Patriotmissiler samt beslut fattats om att inrätta sex nya regementen.

”En orsak till placeringen (av nya regementen i Falun och Sollefteå) är att de framöver kan skydda vägarna från Oslo respektive Trondheim. Vid kris eller krig kan USA:s styrkor komma via hamnen i Trondheim och det här är ett sätt att säkra transport av Natostyrkor in i Sverige om det behövs” (Sveriges Radio Ekot den 12 oktober 2020).

Natosamarbetet påstås bidra till ”säkerhet” i närområdet, men det egentliga skälet är som regeringen skriver på sin hemsida ”att utveckla Försvarsmaktens förmåga, såväl till nationellt försvar som till att genomföra insatser i och utanför närområdet”, det vill säga rusta upp militären på hemmaplan och delta i Natos krigsinsatser.

Natos första direkta krigsinsats var bombkriget mot Serbien (1999), som följdes av det 20 år långa Afghanistankriget och Libyen (2011). Alla med förödande följder och i de två sistnämnda Natokrigen deltog även svensk militär.

Nato är en krigsallians under USA-imperialismens ledning och så har fallet varit sedan dess bildande 1949. Natomilitarismen bidrar inte till att göra världen mer säker och trygg. Tvärtom.

I takt med Natos expansion österut, militariseringen av östra Europa och Östersjöområdet samt alla krigsövningar har spänningarna i området tilltagit och riskerna för väpnade konflikter har ökat.

Nej till svenskt Natomedlemskap.

- Bygg krigsmotståndet.
- Ut med de ryska trupperna från Ukraina.

- Stoppa Natomilitarismen.
- Rusta välfärden – inte militären.
- Låt inte högern, Försvarmakten och regeringen och högern utnyttja Ukrainakriget för att Sverige ska bli medlem i krigsalliansen Nato.

Ukrainakriget osäkrar världen

Per Olsson

Offensiv 11/5 2022

Ukrainakriget har gått in på sin elfte vecka och ännu finns inga tecken på att striderna är på väg att upphöra. Kriget har skapat en humanitär katastrof med långtgående och varaktiga följder långt utanför Ukrainas gränser. Kriget har tvingat nästan en tredjedel av Ukrainas invånare att fly sina hem; flera av landets städer har lagts i ruiner.

”Det är inte Mariupol längre – det är helvetet”, vittnar flyende från den hamnstad vars invånarantal under kriget har minskat från nära 450 000 till knappt 100 000.

I samband med att Sovjetunionens seger mot Nazityskland firades i Ryssland den 9 maj höll Putin som väntat ett tal som med chauvinistiska, krigiska fraser försökte framställa kriget i Ukraina som en slags fortsättning på kampen mot Hitler och nazismen, och det är var högst oklart vad Putin åsyftade när han sa att ”Vi ska segra”.

Talet blev till ett hån mot alla de miljoner som fick offra sina liv i kampen mot de nazistiska bödlarna, samtidigt som det uppenbarligen ämnade till att försöka förbereda den egna befolkningen på att kriget i Ukraina kan bli långvarigt och kräva fler offer.

Den ryska invasionen har kört fast och avancerar knappt eller mycket långsamt. Risker är överhängande för att en allt mer pressad och isolerad Putinregim trappar upp bomb- och terrorkriget för att genom utnötning få till stånd en avgörande vändning på slagfältet. Men en rysk upptrappning skulle vara dyrköpt, och det är långt ifrån säkert att den skulle uppnå de resultat som Kreml önskar. Mer troligt är att utfallet blir till en blodig inledning på en ”exit-strategi”. Den ryska armén brottas med låg stridsvilja och stora förluster vad gäller människoliv och material.

Putinregimens ruttna karaktär återspeglas också i stämningarna inom de väpnade styrkorna. Eller som den ryska revolutionären Leo Trotskij anmärkte: ”Armén är en kopia av samhället och lider av alla dess sjukdomar, vanligen med en högre temperatur”.

Kriget i Ukraina är ytterst en följd av de imperialistiska makternas geopolitiska rivalitet och strävan efter att stärka sin ställning och prestige på världsarenan. Direkt eller indirekt är alla imperialistiska stormakter indragna i Ukrainakriget och över det stadigt skärpta läget svävar det fruktansvärda kärnvapenhotet.

”Idag är Östeuropa mer militariserat än någonsin sedan det (gamla) kalla krigets höjdpunkt. Ännu en gång står kärnvapenbeväpnade supermakter mot varandra i den vidsträckta ytan mellan Östersjön och Svarta havet. Läget i Europa är mer laddat än någonsin sedan 1945”, skriver Financial Times.

Åtminstone 40 länder, med USA i spetsen, har skickat vapen till den ukrainska regeringen. Förutom vapen har inte minst USA även bidragit med spanings- och underrättelseinformation. Sedan invasionen startade den 24 februari har USA-imperialismens skickat vapen till den ukrainska regeringen för motsvarande 38 miljarder kronor, vilket är 1,5 gånger mer än den totala kostnaden för USA:s och Natos militära stöd till Ukraina från 2014 och fram till krigsutbrottet.

Enligt Dagens Nyheters krigshök Michael Winiarski håller de stora vapenleveranserna från Väst på att ”jämna ut” den tidigare ryska överlägsenheten vad gäller tunga vapen och artilleri. Till bidragen till det militära kriget ska läggas Västs ekonomiska krig mot Ryssland som sannolikt är det mest omfattande någonsin.

Kriget och den militära upprustning som har följt i dess spår sänder kusliga varningar om vad som hotar om världens arbetare och fattiga inte förenas i en kamp för fred och nedrustning – mot kapitalism, imperialism och militarism.

Redan från första stund reste ISA och Rättvisepartiet Socialisterna parollerna ”Varken Putin eller Nato” jämte ”Stoppa kriget – ut med de ryska trupperna”.

En förutsättning för det ukrainska folkets rätt att själva bestämma sin framtid är att de ryska trupperna omedelbart dras bort. Men inte för att ersättas av Natotrupper och att Ukraina blir ett land som slukas av Västimperialismen.

Vi säger nej till all imperialism och därmed också Nato. Bygg krigsmotståndet och solidariteten med de ukrainska massorna samt kampen mot kriget i Ryssland – låt inte de kapitalistiska regeringarna i Väst utnyttja kriget för sina syften.

Regeringarna har i skydd av kriget och med hjälp av en chockdoktrin skyndat sig att genomföra den kraftigaste militära upprustningen i modern tid, som betalas med nya attacker på välfärd och pålagor, samtidigt som klyftorna har fortsatt att skena och inflationen har tillåtit att snabbt urholka arbetarnas levnadsstandard. Denna chockdoktrin och cynism börjar dock föda en motreaktion och det ackumulerade missnöjet har åter börjat uttryckas i en vilja att ta kamp, vilket de globala protesterna mot prisökningar och regeringarnas attacker vittnar om.

Bara arbetarnas och de fattigas självständiga organisering och kamp kan staka ut en väg som leder bort från de krig, kriser och katastrofer som kapitalism och imperialism orsakar. Gå med i RS och ISA:s kamp för global socialism.

Proletären

En strimma av hopp

Anders Carlsson

Proletären 10/5 2022

Säkerhetsrådets enhälliga uttalande om en fredlig lösning i Ukraina innebär en liten strimma av hopp.

I fredags (6/5) antog FN:s säkerhetsråd ett uttalande som vädjar om en fredlig lösning av konflikten i Ukraina. Beslutet var enhälligt. Uttalandet stöddes också av Ryssland.

FN:s generalsekreterare António Guterres var påtagligt nöjd.

”För första gången talar säkerhetsrådet med en röst för fred i Ukraina”, konstaterade han.

Men av någon anledning har fredsinitiativet inte rapporterats av några stora medier i Sverige. Visst är det märkligt? Är krigets propagandister så förblindade att de inte ens välkomnar ett fredsinitiativ från FN?

Förslaget till uttalande lades fram av Mexiko och Norge och det var klokt nog försiktigt hållet. Ska fredens väg beträdas måste Ryssland finnas med på tåget. Fred skapas tillsammans och i respekt för olika parter intressen, ett förhållningssätt som på intet sätt urskuldar den ryska invasionen.

Men det räcker inte att stanna där. Ryssland bär det fulla ansvaret för invasionen, men ansvaret för kriget är delat. Där finns USA och Nato, som provokativt och i brott mot givna löften flyttat fram sina positioner intill Rysslands västra gränser. Men där finns också statsledningen i Ukraina, som sedan 2014 fört ett blodigt krig mot den egna, rysktalande befolkningen i Donbass. Detta krig har drivits och drivs i öppet trots mot de båda Minskavtalen, undertecknade 2014 respektive 2015.

Har freden en chans i detta komplexa läge? Ja, den måste ha en chans och den måste ges en chans, för annars finns risk för att kriget kommer att pågå länge och med alltmer förödande konsekvenser.

”Säkerhetsrådet uttrycker ett starkt stöd för generalsekreterarens ansträngningar i sökandet efter en fredlig lösning”, heter det i uttalandet. Det är alltid en början. Efter besök i Moskva respektive Kiev har António Guterres redan bidragit till evakuering av civila från Mariupol.

Ett första steg på fredens väg är en vapenvila, ett stilleståndsavtal. Ett sådant avtal är början till slutet på alla krig. Vad som ska komma sedan är mer komplext, men givetvis krävs kompromisser från alla sidor, där USA, Nato och Ukraina måste respektera Rysslands säkerhetsintressen och där Ryssland måste respektera Ukrainas territoriella integritet.

För egen del tilltalas jag av den fredsappell som Lenin och bolsjevikerna reste under första världskriget: ”En rättvis fred utan annekitioner.”

En sådan fred innebär att Ryssland drar tillbaka trupperna från Ukraina. Men rättvisan måste också tillkomma befolkningarna i Donbass-republikerna Donetsk och Luhansk, som i Minsk-avtalen gavs rätt till autonomi inom ramen för den ukrainska statsbildningen.

Huruvida en repris på detta brutna avtal är möjligt låter jag vara osagt. Efter åtta år av krig och utebliven autonomi är förutsättningarna definitivt inte optimala.

Utan autonomi bör Donbass-republikernas statsrättsliga status avgöras via FN-övervakade folkomröstningar. Folkens rätt till självbestämmande framgår redan i FN-stadgans artikel 2, varvid det är hyckleri att västvärlden erkänt Kosovos utbrytning från Serbien 2008, men inte vill höra talas om samma rätt för befolkningarna i Donbass och på Krim.

Det återstår att se hur det går för FN:s fredsmission. Men säkerhetsrådets enhälliga uttalande innebär i alla fall en strimma av hopp.

Stoppa kriget! Ge freden en chans!

Tillsammans mot Nato

Ledarredaktionen

Proletären 10/5 2022

Beslutet om ett svenskt Natomedlemskap är ännu inte taget. En stark opinion kan stoppa det.

Det kommande Natobeslutet är det största och viktigaste politiska beslutet i vårt land sedan EU-omröstningen 1994. I över 200 år har Sveriges säkerhetspolitiska tankesätt varit alliansfrihet i fred syftande till neutralitet i krig.

Att inom loppet av några få månader ändra på detta skulle vara ett häpnadsväckande skifte som kommer förundra generationer framåt. Och det är just generationer framåt som kommer få leva med konsekvenserna av den ensidiga diskussion som vi alla nu tvingas genomgå, att i racerfart driva in vårt land i den krigsallians som startat flest krig och drivit flest människor på flykt i den moderna historien.

Beslutet kommer inte bara att påverka oss idag, utan det kommer forma vårt land för lång tid. Det är våra barns och barnbarns framtida säkerhet som politikerna spelar tärning med.

Det forcerade tempot visar på stort förakt för svenska folkets vilja och för demokratin. Under lång tid har Natomotståndet varit mycket stort i vårt land. Trots den massiva Nato-propagandan säger fortfarande en stor andel nej till ett svenskt medlemskap.

När den nuvarande riksdagen valdes var Natofrågan inte på dagordningen och majoriteten av ledamöterna emot ett svenskt medlemskap. Att inte kunna avvakta fyra månader till riksdagsvalet är inget annat än ett hån mot alla väljare, som ska tvingas gå till val mot bakgrund av ett fullbordat faktum.

I detta läge är det förståeligt att kravet på en folkomröstning om Natomedlemskap förs fram. Vi har sympati för detta men likväl vore en folkomröstning att skynda på en fråga som kräver eftertanke, tid och debatt. Klart är att Natobeslutet måste underställas demokratisk kontroll; svenska folket måste få säga sitt innan en Natoansökan kan lämnas in. Rimligast är att Nato-frågan blir en del av höstens valrörelse och att det först därefter beslutas om en folkomröstning om frågan då är aktuell.

Rustningshetsen och debatten pågår inte bara i Sverige. I Danmark ska en folkomröstning hållas den 1 juni: Inte om Nato, där Danmark redan är medlem, utan om att avskaffa det danska undantaget för det säkerhetspolitiska samarbetet i EU. Precis som i Sverige utnyttjar rustningslobbyn kriget i Ukraina för att skynda på processen och köra över folket.

Vid ett ja öppnas Danmark upp för deltagande i EU:s försvarssamarbete PESCO, ett samarbete som helt saknas i den svenska debatten och som Sverige inte har undantag från. Inom kort kan alltså Sverige vara medlem i två militära allianser, EU:s och USA:s.

Socialdemokraternas ledning har bestämt sig och är helt ointresserade av den egna interna processen. I stället för att diskutera med sina medlemmar reser Magdalena Andersson och Ann Linde världen runt för att frottera med Natoledare och försäkra den svenska troheten till Washington. Stödet från Natoländernas regeringar är uppenbarligen viktigare än stödet från svenska folket.

Det är våra barns och barnbarns framtida säkerhet som politikerna spelar tärning med.

Den svenska alliansfriheten har tjänat oss väl. Den har hållit oss utanför två världskrig. Den har sparat många svenska liv och fungerat som fundament för välståndet efter andra världskriget. Nedrustning och tankar om Norden som en kärnvapenfri zon präglade den svenska efterkrigstiden och borde åter sättas på dagordningen.

Nato står för en rakt motsatt linje mot vad Sverige i decennier stått upp för. Nato är en aggressiv krigsallians vars främsta syfte är att säkerställa USA-imperialismens hegemoni över världen. Alliansen vilar på sitt kärnvapenparaply. Ett medlemskap bygger på detta paraply. Den säkerhet Natoförespråkarna hävdar att Nato ger oss handlar om att vi ska försvaras med världens ödeläggelse som garant. Vem vill ha en sådan värld?

Natos historia är mycket smutsig. I höstas var det 20 år sedan USA inledde sitt så kallade krig mot terrorismen. Efter terrorattackerna i USA den 11 september 2001 återopade Nato för första gången sin solidaritetsförklaring om kollektivt försvar, artikel 5 i Washingtonfördraget. Därefter inledde Nato sina första officiella operationer utanför det euroatlantiska området. Något som sedan dess har fortsatt, senast i Libyen.

Efter att Nato utlöste artikel 5 i solidaritet med USA har Natoländerna aktivt deltagit i bland annat de förödande och olagliga krigen mot Afghanistan och Irak. Som en direkt följd av USA:s och Natos krig mot terrorismen har 38 miljoner människor drivits på flykt runt om i

världen. Siffrorna är framtagna av det amerikanska Brown-universitetet, som även kunnat visa att 929.000 människor dött till följd av detta krig.

Det är denna krigsallians det svenska etablissemanget vill driva in oss i. Att Nato skulle vara en försvarsallians är ett rent propagandaargument. I dagarna är det till exempel 23 år sedan Nato bombade den kinesiska ambassaden i Belgrad under det folkrättsvidriga kriget mot Jugoslavien 1999.

Propagandan för ett svenskt Natomedlemskap slår ständigt nya rekord i dumhet. I en SVT-intervju förra veckan sa Natos generalsekreterare Jens Stoltenberg att Natos skydd för Sverige under ansökningstiden handlar om ökad närvaro av krigsfartyg i Östersjön – som om det inte redan idag kryllar av Natobåtar i svenska vatten.

I Aktuellt står USA-vännen Jan Hallenberg och hävdar att Nato inte har något som helst intresse av att ha kärnvapen på svensk eller finsk mark. Inte heller om det skulle bli krig kan Hallenberg tänka sig att Nato skulle placera kärnvapen här. Hallenberg låtsas helt okunnig om värdlandsavtalet som Sverige ingick med Nato 2016 och som gjort att kärnvapenbestyckade Natobåtar redan övar i svenska vatten.

Rent tragiskt är det när Liberalernas nye partiledare oemotsagd i en tv-debatt med Vänsterpartiets Nooshi Dadgostar kan hävda att Nato skapades som ett svar på Warszawapakten när det i verkligheten var tvärtom – sex år efter att Nato bildades 1949.

Beslutet om ett svenskt Natomedlemskap är ännu inte taget. En stark och högljudd opinion kan stoppa det. Nu behöver alla som vill stå upp för fred, humanism och solidaritet gå samman mot krigshetsen för att avvisa ett Natomedlemskap och värna den svenska alliansfriheten.